

РЕШЕНИЕ

№ 1779

гр. София, 12.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 25.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **785** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството по делото е образувано въз основа на жалба, подадена от А. Ш. А. Х. А. Х., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 1671/4.7.2018 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на оспорвания е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С решение № 741/16.1.2020 г. на Върховния административен съд, по адм.д. № 4235/2019 г. е отменено решение № 1571/8.3.2019 г., постановено по адм.д. № 7905/2018 г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ. В решението на ВАС е прието, че отмененото решение на АССГ е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения – съдът не е обсъдил всички представени по делото доказателства.

Жалбоподателят иска отмяна на решението като незаконосъобразно--постановено в нарушение на процесуалните правила и на материалния закон. Поддържа, че председателят на Държавна агенция за бежанците не е установил всички относими към бежанската му история факти, поради което е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила. По същество, твърди, че има основателни опасения от преследване от талибаните поради това, че е работил продължително време за чуждестранна компания, както и поради това, че е шиит в преобладаващо сунитска държава. Бежанската му история е подробна и последователна, без противоречия и

подкрепена с писмени доказателства. Необоснован е изводът на ответника, че е подал молбата за закрила, за да възпрепятства изпълнението на принудителна административна мярка. В противоречие с общоизвестни факти приема, че талибаните са „криминални елементи“. Твърди, че в А. има вътрешен конфликт, който безогледно взема и случайни жертви. Държавната власт контролира много малка част от страната, като никой не може да попречи на талибаните да направят това, което искат. Вътрешното преселване също е невъзможно – изпратените на място, различно от месторождение и местоживеене би го лишило от защитата на семейството и племето.

Ответникът по жалбата - председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет я оспорва и моли съда да я отхвърли. Правилно е преценено, че не са налице предпоставките на чл. 8 и 9 ЗУБ.

Прокуратурата на РБ счита, че жалбата е неоснователна.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, счита, че се установява следната фактическа обстановка.

Началото на разглежданото производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила от жалбоподателя - А. Ш. А. Х. А. Х. до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). В регистрационния лист е отразено, че оспорваният е роден на 28.2.1988 г. в [населено място], А., шиит, таджик, неженен. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ. Представен е и паспорт, издаден от А..

В интервю за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, жалбоподателят твърди, че е таджик; не е имал проблеми поради етническия си произход. Твърди, че той и сестра му са работили за чужденците, като той е работил за американците като преводач и шофьор, като талибаните ги подлагали на преследване поради това. Непознати за него, въоръжени хора му казали, че не трябва да работи за тях, а за талибаните, в периода 2014-2016 г. Поради това, че е шиит, представители на сунитите са му казвали, че трябва да бъдат изчистени от земята, като по времето на талибаните тази вражда е била засилена. Всички отговорни постове са заети от сунити. Афганистанската полиция не помага на никой. Има сестра в Германия, като целта била единствено Германия. Представял се е с различни имена, за да може да са идентични с фамилното име на сестра му.

В административната преписка се съдържа справка № МД-290/5.4.2018 г., съдържаща анализ на актуалната обстановка в А.. При повторното разглеждане на делото е представена нова справка - № МД-59/28.1.2020 г., към 28.1.2020 г. Видно от последната справка е налице тенденция за намаляване на броя на насилията в тази страна. Възможно е да се приложи вътрешно разселване поради ниско ниво на безазборно насилие, вкл. и в К., където жалбоподателят е живеел. На 15.1.2020 г. талибаните са предложили намаление на насилието, като офертата е ограничена до мащабни атаки срещу големи градове.

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или

принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне А. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост.

В разглеждания случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо жалбоподателя преследване. Твърденията на оспорвания пред съответното длъжностно лице в ДАБ не съдържат данни за осъществено спрямо него конкретно преследване от страна на официалните власти в родината му, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Изложените твърдения са общи и не са конкретизирани по време място и други белези.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че не може да се направи извод, че жалбоподателят търси закрила именно поради осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ - поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

Действително, при първоначалното разглеждане на делото жалбоподателят е представил копия на две заплашителни писма и сведение за заплахата. Писмата са от 5.4.2016 г. и от 11.5.2016 г., изходящи от Ислямско емирство А.. С тях се прави изявление за предупреждение до Ш. Х. да се „поправи и да тръгне по пътя на ислямския шериат както и да спре да сътрудничи с държавните служби и чужденците“ /така първото писмо/, както и да „коригира поведението си съгласно ислямския шериат“; в най-скоро време да се яви при най-близко разположените муджахедини в [населено място] или провинция Л.. Ако не обърне внимание на това писмо, го чака смърт /така второто писмо/. Същевременно се установява, че жалбоподателят е работил като шофьор, преводач, техник и доставчик в „Т. сървисиз плюс“ от юни 2006 г. Съобщавал е за смъртни заплахи по телефона. Жалбоподателят е подал сведение за

заплаха до работодателя си, че през юни 2014 г. по по неговото превозно средство е бил изстрелян куршум от непознати въоръжени мъже.

Посочените доказателства съдят намира, че на първо място не установяват преследване поради поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение – съгласно посочените по-горе критерии. Дори и да се приемат за достоверни посочените заплахи, те биха били определени като криминални деяния, както правилно е посочил административният орган в обжалваното решение.

Тези изводи следва да се съпоставят и с това, че са налице разминаванията относно датата на раждане, която веднъж е декларирана от жалбоподателя като 5.1.1988 г., друг път – 28.2.1988 г.; в други документи е посочена като 5.10.1984 г., както и относно имената, с които се представя.

На следващо място, предвид бежанската история, не може да се направи извод, че именно твърдяното /но неустановено/ преследване поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение стои в причинна връзка с напускането на страната по произход. Нещо повече – бежанската история /жалбоподателят е напуснал самоволно РПЦ-Х. без да дочака решение по молбата си и нелегално е напуснал страната, заявяването, че иска да живее в Г./ води до извод за налчие на икономически и евентуално – лични причини за напускане и установяване именно в Германия, но не и за преследване поради посочените критерии.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдят също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. Видно от приложената по преписката справка, както и новопредставената такава към януари 2020 г., не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в А., административният орган е установил, че в държавата по произход на чужденеца,

въпреки наличието на спорадични бомбени атентати и инциденти, обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт, по смисъла заложен в Международното право и правото на Европейския съюз. Същевременно, видно от новата справка, е налице тенденция за подобрене на обстановката в А..

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република България. Личните мотиви на молителя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите от личната му история и въпроса относно сигурността в А.. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ш. А. Х. А. Х., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 1671/4.7.2018 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: